บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการสรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย พร้อมทั้งอภิปรายประเด็นที่น่าสังเกต และเสนอแนวทางการวิจัยที่ต่อเนื่องจากงานวิจัยนี้

6.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการ คือ ศึกษาหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายของคำว่า "ยัง" ในสมัยสุโขทัย อยุธยา และปัจจุบัน และศึกษากระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" ผลการวิจัยบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

6.1.1 หน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายของคำว่า "ยัง" ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน

ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน คำว่า "ยัง" มีหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายดังต่อไปนี้

6.1.1.1 คำกริยา "ยัง"

คำกริยา "ยัง" ในสมัยสุโขทัยมีความหมายหลัก 3 ความหมาย ได้แก่ ความหมายว่า 'มีอยู่' 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' และ 'ครอบครอง'

คำกริยา "ยัง" ในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 มีความหมายหลัก 3 ความหมาย ได้แก่ ความหมายว่า 'มีอยู่' 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' และความหมายบ่งการีต

คำกริยา "ยัง" ในสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 และสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 มีความหมายหลัก 2 ความหมาย ได้แก่ ความหมายว่า 'มีอยู่' และความหมายบ่งการีต

ส่วนคำกริยา "ยัง" ในสมัยปัจจุบัน มีความหมายหลักเพียงความหมายเดียว ได้แก่ ความหมายบ่งการีต ซึ่งปรากฏใช้ในปริบทที่จำกัด

จากที่กล่าวมาจะเห็นพัฒนาการของคำกริยา "ยัง" ว่ายิ่งเข้าใกล้สมัยปัจจุบันมากเท่าใด ความหมายของคำกริยา "ยัง" ก็มีแนวโน้มการปรากฏใช้ที่น้อยลง

6.1.1.2 คำช่วยหน้ากริยา "ยัง"

การปรากฏของคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" มีลักษณะคงที่ กล่าวคือ คำช่วยหน้ากริยา "ยัง" ปรากฏมากมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยและยังคงปรากฏเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" ในทุกสมัยสามารถปรากฏร่วมได้ทั้งกับกริยาแสดงสภาพและกริยาพลวัต

6.1.1.3 คำบุพบท "ยัง"

คำบุพบท "ยัง" ในสมัยสุโขทัย มีความหมาย 1 ความหมาย คือ ความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นสถานที่'

คำบุพบท "ยัง" ในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 และสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 มีความหมายรวมทั้งสิ้น 4 ความหมาย คือ ความหมายบ่งการก 'สถานที่' และความหมายบ่งการก 'จุดหมาย' อีก 3 แบบ คือ การก 'จุดหมายที่เป็นสถานที่' การก 'จุดหมายที่เป็นมนุษย์' และ การก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' นอกจากนี้ในสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 ยังพบคำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน "(วัน)ยังค่ำ" และ "(คืน)ยังรุ่ง" ด้วย

คำบุพบท "ยัง" ในสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 มีความหมายรวมทั้งสิ้น 3 ความหมาย คือ ความหมายบ่งการก 'สถานที่' และความหมายบ่งการก 'จุดหมาย' 2 แบบ คือ การก 'จุดหมายที่เป็นสถานที่' และ การก 'จุดหมายที่เป็นมนุษย์' ส่วนความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ไม่ปรากฏตัวอย่างจากข้อมูลที่ศึกษาในครั้งนี้ ปรากฏแต่คำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน "(วัน)ยังค่ำ" หรือ "(คืน)ยังรุ่ง"

ส่วนคำบุพบท "ยัง" ในสมัยปัจจุบัน ไม่ปรากฏความหมายบ่งการก 'สถานที่' ปรากฏแต่ความหมายบ่งการก 'จุดหมาย' ซึ่งมี 2 แบบ คือ การก 'จุดหมายที่เป็นสถานที่' และ การก 'จุดหมายที่เป็นมนุษย์' ส่วนความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ไม่ปรากฏตัวอย่างจากข้อมูลที่ศึกษาในครั้งนี้ ปรากฏแต่คำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน "(วัน)ยังค่ำ" หรือ "(คืน)ยังรุ่ง" เช่นกัน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าพัฒนาการของคำบุพบท "ยัง" ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเรื่อยมาจนถึงสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 มีความหมายทางไวยากรณ์และปริบทการปรากฏที่มากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 เป็นต้นมา ความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ได้กลายไปเป็นสำนวน "(วัน)ยังค่ำ" หรือ "(คืน)ยังรุ่ง" อย่างสมบูรณ์ ส่วนในสมัยปัจจุบันการที่ความหมายบ่งการก 'สถานที่' หายไป เนื่องจากคำบุพบท "ยัง" ในสมัยปัจจุบันต้องปรากฏร่วมกับคำกริยาแสดงการเคลื่อนที่เสมอ โดยเฉพาะกริยาคำแสดงทิศทางการเคลื่อนที่ที่มีความสัมพันธ์กับตัวผู้พูดอย่างคำว่า "ไป" และ "มา" ดังนั้นจึงส่งผลให้คำบุพบท "ยัง" ในสมัยปัจจุบันมีความหมายบ่งการก 'จุดหมาย' เท่านั้น

6.1.1.4 คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง"

คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ในสมัยสุโขทัย มีความหมาย 1 ความหมาย คือ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุพากย์แบบการเสริม

คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 มีความหมาย 2 ความหมาย คือ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุพากย์แบบการเสริมและการขัดแย้งกับสิ่งที่ควรจะเป็น

ส่วนสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 สมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 และสมัยปัจจุบัน มีความหมายรวมทั้งสิ้น 3 ความหมาย คือ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุพากย์แบบการเสริม และแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุพากย์แบบการขัดแย้ง อีก 2 แบบ คือ การขัดแย้งกับสิ่งที่ควรจะเป็น และการขัดแย้งแบบเปรียบเทียบ

จากที่กล่าวมาจะเห็นพัฒนาการของคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ว่ายิ่งเข้าใกล้สมัยปัจจุบันมากเท่าใด คำเชื่อมอนุพากย์ก็มีความหมายทางไวยากรณ์ที่มากขึ้นหรือปรากฏได้ในปริบทที่หลากหลายขึ้นเรื่อย ๆ

หน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายของคำว่า "ยัง" ในแต่ละสมัย สามารถสรุปได้ ดังตารางต่อไปนี้

หมวดคำ/หน้าที่ทางไวยากรณ์	สมัย				
	สุโขทัย	อยุธยา - ร.3	ร.4 - ร.5	ร.6 - ร.8	ปัจจุบัน
คำกริยา "ยัง"	[+มีอยู่]	[+มีอยู่]	[+มีอยู่]	[+มีอยู่]	-
	[+อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง]	[+อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง]	-	-	-
	[+ครอบครอง]	-	-	-	-
	-	[+การีต]	[+การีต]	[+การีต]	[+การีต]
คำช่วยหน้ากริยา "ยัง"	[+การณ์ลักษณะคงอยู่]	[+การณ์ลักษณะคงอยู่]	[+การณ์ลักษณะคงอยู่]	[+การณ์ลักษณะคงอยู่]	[+การณ์ลักษณะคงอยู่]
คำบุพบท "ยัง"	-	[+การกสถานที่]	[+การกสถานที่]	[+การกสถานที่]	-
	[+การกจุดหมายสถานที่]	[+การกจุดหมายสถานที่]	[+การกจุดหมายสถานที่]	[+การกจุดหมายสถานที่]	[+การกจุดหมายสถานที่]
	-	[+การกจุดหมายมนุษย์]	[+การกจุดหมายมนุษย์]	[+การกจุดหมายมนุษย์]	[+การกจุดหมายมนุษย์]
	-	[+การกจุดหมายเวลา]	[+การกจุดหมายเวลา]	-	-
	-	-	[+สำนวน]	[+สำนวน]	[+สำนวน]
คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง"	[+ความสัมพันธ์แบบเสริม]	[+ความสัมพันธ์แบบเสริม]	[+ความสัมพันธ์แบบเสริม]	[+ความสัมพันธ์แบบเสริม]	[+ความสัมพันธ์แบบเสริม]
	-	[+ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกับสิ่งที่ควรจะเป็น]	[+ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกับสิ่งที่ควรจะเป็น]	[+ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกับสิ่งที่ควรจะเป็น]	[+ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกับสิ่งที่ควรจะเป็น]
	-	-	[+ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งแบบเปรียบเทียบ]	[+ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งแบบเปรียบเทียบ]	[+ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งแบบเปรียบเทียบ]

ตารางที่ 11 แสดงหมวดคำและความหมายของคำว่า "ยัง" ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยปัจจุบัน

จากสมมติฐานข้อแรกของงานวิจัยนี้ คือ คำว่า "ยัง" ในสมัยสุโขทัย อยุธยา และปัจจุบันมีความแตกต่างกันในด้านหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมาย

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า คำว่า "ยัง" สามารถทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ได้ 4 หน้าที่ เท่ากันทุกสมัย คือ ทำหน้าที่เป็นได้ทั้งคำกริยา คำช่วยหน้ากริยา คำบุพบท และคำเชื่อมอนุพากย์ ส่วนความหมายที่ปรากฏในแต่ละหน้าที่ทางไวยากรณ์นั้น เมื่อนำทั้ง 5 สมัยมาเปรียบเทียบกัน

พบว่ามีทั้งส่วนที่เหมือนและต่างกัน ส่วนที่เหมือนกัน ได้แก่ ความหมายการณ์ลักษณะ 'คงอยู่' ของคำช่วยหน้ากริยาเป็นความหมายที่พบได้ในทุกสมัย เป็นต้น และส่วนที่ต่างกัน ได้แก่ ความหมายว่า 'มีอยู่' หรือความหมายบ่งการีตของคำกริยา "ยัง" ไม่ได้พบในทุกสมัย หรือ ความหมายแสดงการกต่าง ๆ ของคำบุพบท "ยัง" และความหมายแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง อนุพากย์แบบต่าง ๆ ของคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ก็มีความหมายไม่เท่ากันในแต่ละสมัย กล่าวคือ บางสมัยมีความหมายเดียว บางสมัยมีหลายความหมาย เป็นต้น ดังนั้นผลการศึกษาจึงมีทั้งส่วน ที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อแรกของงานวิจัยนี้

6.1.2 กระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง"

ในเรื่องกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์นี้ ผู้วิจัยแบ่งหัวข้อในการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น คือ เรื่องกลไกการเปลี่ยนแปลงภาษาที่เกิดขึ้นในกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ ของคำว่า "ยัง" และเรื่องเส้นทางของการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง"

ผลการศึกษาสรุปได้ว่าเส้นทางการเปลี่ยนแปลงหรือเส้นทางการกลายเป็นคำไวยากรณ์ ของคำว่า "ยัง" มี 4 เส้นทาง และแต่ละเส้นทางมีกลไกการเปลี่ยนแปลงภาษา ดังต่อไปนี้

6.1.2.1 คำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'มีอยู่' → คำช่วยหน้ากริยา "ยัง"

เส้นทางการกลายเป็นคำไวยากรณ์จากคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' ไปเป็นคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" นี้ เริ่มจากคำกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'มีอยู่' ซึ่งปรากฏเป็นกริยา เดี่ยว เมื่อคำกริยา "ยัง" นี้ไปปรากฏร่วมกับคำกริยาอื่น ได้แก่ คำกริยา "มี" หรือ "เหลือ" หรือ คำกริยา/คำช่วยหน้ากริยา "อยู่" ในตำแหน่งหน้าคำเหล่านี้ ส่งผลให้มีคุณสมบัติของคำ 2 ชนิด คือเป็นคำกริยาตัวแรกในกริยาที่เรียงต่อกันแบบคำซ้อนเพื่อความหมายก็ได้ หรือเป็นคำช่วย หน้ากริยาก็ได้ จากจุดนี้เองที่ทำให้เห็น "รอยต่อ" ระหว่างคำทั้ง 2 ชนิดนี้ได้ ขั้นสุดท้าย คำว่า "ยัง" ได้สูญเสียความเป็นคำกริยาไปอย่างสมบูรณ์ จนสามารถพิจารณาให้เป็นคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" ได้เพียงอย่างเดียวในที่สุด

จากเส้นทางนี้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับพัฒนาการของคำว่า "ยัง" ในเชิงประวัติ สรุปได้ว่า คำว่า "ยัง" เข้าสู่กระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์แล้วตั้งแต่สมัยสุโขทัย และการกลายเป็นคำ ไวยากรณ์ในเส้นทางนี้ ในปัจจุบันเป็นไปอย่างสมบูรณ์แล้ว เนื่องจากในปัจจุบันไม่ปรากฏ คำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'มีอยู่' ซึ่งเป็นคำหลัก ปรากฏแต่เพียงคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" ซึ่ง เป็นคำไวยากรณ์ เท่านั้น

กลไกสำคัญที่อยู่เบื้องหลังเส้นทางนี้ ได้แก่ กลไกการเกิดความหมายทั่วไป กลไกการ สูญฐานะของโครงสร้างในหน่วยประกอบหรือการวิเคราะห์ใหม่ และกลไกการสูญลักษณะของ หมวดคำเดิม ทั้ง 3 กลไกนี้เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คำกริยา "ยัง" ซึ่งเป็นคำหลัก กลายไปเป็นคำ ช่วยหน้ากริยา "ยัง" ซึ่งเป็นคำไวยากรณ์

6.1.2.2 คำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง'→คำบุพบท "ยัง"

เส้นทางการกลายเป็นคำไวยากรณ์จากคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' ไปเป็นคำบุพบท "ยัง" นี้ เริ่มจากคำกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' ซึ่งปรากฏเป็นกริยาเดี่ยว เมื่อคำกริยา "ยัง" นี้ไปปรากฏในตำแหน่งหลังคำกริยาอื่น ส่งผลให้มีคุณสมบัติของคำ 2 ชนิด คือ เป็นคำกริยาตัวสุดท้ายของกริยาเรียงก็ได้ หรือเป็นเพียงคำบุพบทก็ได้ จากจุดนี้เองที่ทำให้เห็น "รอยต่อ" ระหว่างคำทั้ง 2 ชนิดนี้ได้ ขั้นสุดท้าย คำว่า "ยัง" ได้สูญเสียความเป็นคำกริยาไปอย่างสมบูรณ์ จนสามารถพิจารณาให้เป็นคำบุพบท "ยัง" ได้เพียงอย่างเดียวในที่สุด

จากเส้นทางนี้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับพัฒนาการของคำว่า "ยัง" ในเชิงประวัติ สรุปได้ว่าคำว่า "ยัง" เข้าสู่กระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์แล้วตั้งแต่สมัยสุโขทัย และการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในเส้นทางนี้เป็นไปอย่างสมบูรณ์แล้ว ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวไม่ปรากฏคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' ซึ่งเป็นคำหลัก ปรากฏแต่เพียงคำบุพบท "ยัง" ซึ่งเป็นคำไวยากรณ์เท่านั้น

กลไกสำคัญที่อยู่เบื้องหลังเส้นทางนี้ ได้แก่ กลไกการเกิดความหมายทั่วไป กลไกการสูญฐานะของโครงสร้างในหน่วยประกอบหรือการวิเคราะห์ใหม่ และกลไกการสูญลักษณะของหมวดคำเดิม ทั้ง 3 กลไกนี้เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คำกริยา "ยัง" ซึ่งเป็นคำหลัก กลายไปเป็นคำบุพบท "ยัง" ซึ่งเป็นคำไวยากรณ์ ส่วนกลไกการขยายความหมายเชิงอุปลักษณ์เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คำไวยากรณ์อย่างคำบุพบท "ยัง" ปรากฏร่วมกับนามวลีได้หลากหลายขึ้น

6.1.2.3 คำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'มีอยู่' → คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง"

เส้นทางการกลายเป็นคำไวยากรณ์จากคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' ไปเป็นคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" นี้ เริ่มจากคำกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'มีอยู่' ซึ่งมีตำแหน่งอยู่หน้านามวลีที่เป็นประธาน เมื่อคำว่า "ยัง" ไปปรากฏหน้าหน่วยที่สามารถพิจารณาว่าเป็นนามวลีขนาดยาวก็ได้หรือเป็นอนุพากย์ก็ได้ หรือไปปรากฏหน้านามวลีที่สามารถพิจารณาว่าเป็นประธานของกริยาก็ได้หรือเป็นแก่นความของอนุพากย์ก็ได้ ส่งผลให้คำว่า "ยัง" มีคุณสมบัติของคำ 2 ชนิด คือ เป็นคำกริยาที่มีตำแหน่งหน้านามวลีที่เป็นประธานก็ได้ หรือเป็นเพียงคำเชื่อมอนุพากย์ที่มีตำแหน่งหน้าอนุพากย์ก็ได้ จากจุดนี้เองที่ทำให้เห็น "รอยต่อ" ระหว่างคำทั้ง 2 ชนิดนี้ ขั้นสุดท้าย คำว่า "ยัง" ก็ได้สูญเสียความเป็นคำกริยาไปอย่างสมบูรณ์ จนสามารถพิจารณาให้เป็นคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ได้เพียงอย่างเดียวในที่สุด

จากเส้นทางนี้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับพัฒนาการของคำว่า "ยัง" ในเชิงประวัติ สรุปได้ว่าคำว่า "ยัง" เข้าสู่กระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์แล้วตั้งแต่สมัยสุโขทัย และการกลายเป็นคำไวยากรณ์ในเส้นทางนี้ ในปัจจุบันเป็นไปอย่างสมบูรณ์แล้ว เนื่องจากในปัจจุบันไม่ปรากฏ

คำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'มีอยู่' ซึ่งเป็นคำหลัก ปรากฏแต่เพียงคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ซึ่งเป็นคำไวยากรณ์เท่านั้น

กลไกสำคัญที่อยู่เบื้องหลังเส้นทางนี้ ได้แก่ กลไกการเกิดความหมายทั่วไป กลไกการสูญฐานะของโครงสร้างในหน่วยประกอบหรือการวิเคราะห์ใหม่ และกลไกการสูญลักษณะของหมวดคำเดิม ทั้ง 3 กลไกนี้เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คำกริยา "ยัง" ซึ่งเป็นคำหลัก กลายไปเป็นคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ซึ่งเป็นคำไวยากรณ์ นอกจากนี้กลไกการเกิดความหมายทั่วไป ก็ยังเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คำไวยากรณ์อย่างคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ปรากฏในปริบทที่หลากหลายขึ้นด้วย

6.1.2.4 คำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'มีอยู่' → คำกริยาการีต "ยัง"

เส้นทางการเปลี่ยนแปลงจากคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' ไปเป็นคำกริยาการีต "ยัง" นี้ ถือเป็นการขยายขอบเขตทางไวยากรณ์ที่ยังอยู่ในขอบเขตของหมวดคำหลักอย่างคำกริยาอยู่ โดยเริ่มจากคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายประจำคำ ซึ่งได้แก่ ความหมายว่า 'มีอยู่' เมื่อคำกริยา "ยัง" นี้ไปปรากฏในโครงสร้างการีต ["ยัง" + นามวลี + "ให้" + กริยาวลี] ทำให้สูญเสียความหมายประจำคำไป และไปแสดงความหมายบ่งการีตซึ่งเป็นความหมายทางไวยากรณ์แทน ตัวอย่างของคำว่า "ยัง" ที่ทำให้เห็น "รอยต่อ" ระหว่างคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมาย 'มีอยู่' และคำกริยาการีต "ยัง" ได้แก่ ตัวอย่างของคำกริยาการีต "ยัง" ที่ยังคงเค้าความหมายว่า 'มีอยู่' อยู่

จากเส้นทางนี้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับพัฒนาการของคำว่า "ยัง" ในเชิงประวัติ สรุปได้ว่าคำว่า "ยัง" เริ่มขยายขอบเขตทางไวยากรณ์ไปเป็นคำกริยาการีต "ยัง" หลังสมัยสุโขทัย ซึ่งได้แก่ สมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 และสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 เพราะในสมัยเหล่านี้ปรากฏทั้งคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' และคำกริยาการีต "ยัง" จากนั้นในสมัยปัจจุบันก็แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงในเส้นทางนี้เป็นไปอย่างสมบูรณ์แล้ว เพราะในสมัยปัจจุบันไม่ปรากฏคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' แล้ว ปรากฏแต่คำกริยาการีต "ยัง" เพียงอย่างเดียว

กลไกสำคัญที่อยู่เบื้องหลังเส้นทางนี้ ได้แก่ กลไกการวิเคราะห์ใหม่ และกลไกการดูดซับความหมายปริบท ทั้ง 2 กลไกนี้เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คำกริยา "ยัง" ซึ่งเป็นคำหลัก กลายไปเป็นคำกริยาการีต "ยัง" ซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงความหมายทางไวยากรณ์ ทั้ง ๆ ที่ยังคงมีสถานะเป็นคำกริยาซึ่งเป็นคำหลักอยู่ นอกจากนี้กลไกการดูดซับความหมายปริบทก็ยังเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คำกริยาการีต "ยัง" ซึ่งแต่เดิมต้องปรากฏในโครงสร้างการีตเท่านั้น สามารถปรากฏเดี่ยวได้

6.1.3 ภาพรวมของการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง"

จากผลการศึกษาเรื่องกลไกการเปลี่ยนแปลงภาษาที่เกิดขึ้นในกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" และเส้นทางการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" ทำให้สามารถสรุปภาพรวมของการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" ได้ ดังนี้

6.1.3.1 ในปัจจุบัน ความหมายคำว่า "ยัง" ในหมวดคำต่าง ๆ ที่ดูเหมือนว่าจะไม่มีความสัมพันธ์กัน หรือดูเหมือนว่าเป็นเพียงคำพ้องรูปพ้องเสียงนั้น เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาพัฒนาการของคำว่า "ยัง" ในเชิงประวัติแล้ว ทำให้สรุปได้ว่าเป็น "คำหลายหน้าที่" (polysemy/polyfunctionality) เนื่องจากเส้นทางการเปลี่ยนแปลงหรือเส้นทางการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" ทั้ง 4 เส้นทาง มีความสัมพันธ์กันทางความหมาย กล่าวคือ กริยาต้นกำเนิดของทั้ง 4 เส้นทาง ซึ่งได้แก่ กริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'มีอยู่' และกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' มีความสัมพันธ์กันในแง่ 'สภาพที่มีอยู่'

6.1.3.2 การกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" เป็นแบบหลายเส้นทาง หรือเป็นแบบ "polygrammaticalization" เพราะคำว่า "ยัง" มีพัฒนาการที่แตกต่างกันถึง 4 เส้นทาง จาก 4 เส้นทางนี้ มี 3 เส้นทางที่เปลี่ยนจากคำหลักเป็นคำไวยากรณ์ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงจากคำกริยาไปเป็นคำช่วยหน้ากริยา คำบุพบท และคำเชื่อมอนุพากย์ ส่วนอีกเส้นทางหนึ่ง คือ การเปลี่ยนแปลงจากคำกริยาไปเป็นคำกริยาการีต ซึ่งเป็นการขยายขอบเขตทางไวยากรณ์ที่ยังอยู่ในขอบเขตของหมวดคำหลักอยู่ พัฒนาการแบบหลายเส้นทางนี้เอง ที่ทำให้คำว่า "ยัง" ในปัจจุบันเป็นคำหลายหน้าที่ได้ แม้ว่าคำกริยา "ยัง" ซึ่งเป็นคำต้นกำเนิดจะสูญไปแล้วก็ตาม

6.1.3.3 การกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป กล่าวคือ กระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" กินเวลาหลายสมัย และถึงแม้ว่าในสมัยนั้น ๆ จะมีคำว่า "ยัง" ในความหมายใหม่เกิดขึ้น แต่คำเดิมซึ่งเป็นคำต้นกำเนิดก็ยังปรากฏอยู่ใช้อยู่ ยังไม่ได้ถูกแทนที่ด้วยคำใหม่ในทันที นอกจากนี้ก็ยังพบว่า คำว่า "ยัง" มีการสูญคุณสมบัติของหมวดคำเดิมอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่ได้เกิดจากการสูญคุณสมบัติแล้วไปทั้งหมดในคราวเดียว หลักฐานที่แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ คือ การปรากฏของคำที่มีคุณสมบัติของคำ 2 ชนิด หรือการปรากฏของคำที่ยังคงเค้าความหมายของคำกริยาต้นกำเนิด

6.1.3.4 การกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบทิศทางเดียว กล่าวคือ คำว่า "ยัง" ผ่านกลไกการเปลี่ยนแปลงภาษาซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบทิศทางเดียว ได้แก่ การขยายความหมายเชิงอุปลักษณ์ การเกิดความหมายทั่วไป การดูดซับความหมายปริบท การสูญฐานะของโครงสร้างในหน่วยประกอบหรือการวิเคราะห์ใหม่ และการสูญลักษณะของหมวดคำเดิม ส่วนเส้นทางการเปลี่ยนแปลงหรือเส้นทางการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" ก็พบว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบทิศทางเดียว จากคำหลัก ชนิด

คำกริยา ไปเป็นคำไวยากรณ์ ชนิดคำช่วยหน้ากริยา คำบุพบท และคำเชื่อมอนุพากย์ หรือจากคำกริยาที่มีความหมายประจำคำไปเป็นคำกริยาที่แสดงความหมายทางไวยากรณ์ซึ่งถือว่ามีระดับความเป็นไวยากรณ์มากกว่า นอกจากนี้พัฒนาการในเชิงประวัติของคำว่า "ยัง" ก็ยังแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงแบบทิศทางเดียวเช่นกัน กล่าวคือ ยิ่งเข้าใกล้สมัยปัจจุบัน ความหมายของคำว่า "ยัง" ที่เป็นคำกริยาก็มีแนวโน้มการปรากฏใช้ที่น้อยลง

สมมติฐานอีกข้อหนึ่งของงานวิจัยนี้ คือ คำว่า "ยัง" ผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ตามลักษณะที่เป็นสากล กล่าวคือ เป็นการกลายแบบทิศทางเดียว จากคำหลักกลายเป็นคำไวยากรณ์ หรือจากคำที่มีความเป็นไวยากรณ์น้อยกลายเป็นคำที่มีความเป็นไวยากรณ์มาก จากผลการศึกษาในเรื่องกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ข้างต้น ก็แสดงให้เห็นว่ามีความสอดคล้องกับสมมติฐานในข้อนี้

6.2 อภิปรายผล

นอกจากผลสรุปข้างต้นที่ทำให้เห็นหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายของคำว่า "ยัง" ในสมัยสุโขทัย อยุธยา และปัจจุบัน ตลอดจนกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" แล้ว ผู้วิจัยพบว่ายังมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการศึกษาคำว่า "ยัง" อีก 5 ประเด็น ดังนี้

6.2.1 ลักษณะภาษาไทยที่เอื้อให้คำว่า "ยัง" เกิดกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์

เมื่อผู้วิจัยนำลักษณะภาษาไทยมาพิจารณาร่วมกับการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" พบว่า มีลักษณะภาษาไทย 3 ประการที่เอื้อให้คำหลักอย่างคำกริยา "ยัง" กลายไปเป็นคำไวยากรณ์อย่างคำช่วยหน้ากริยา คำบุพบท และคำเชื่อมอนุพากย์ ลักษณะภาษาไทยทั้ง 3 ประการ มีดังนี้

6.2.1.1 คำกริยาสามารถปรากฏเรียงกันได้หลายตัว

ในภาษาไทย มีลักษณะที่คำกริยาสามารถปรากฏเรียงต่อกันได้หลายตัว (multi-verb construction) ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ คือ กริยาประสม (compound verb) เช่น *สุรี<u>เหลวไหล</u>* หน่วยสร้างกริยาต่อเนื่อง (consecutive construction) เช่น *สุรี<u>โมโห</u>แล้ว<u>ขว้าง</u>ของ* และหน่วยสร้างกริยาเรียง (serial verb construction) เช่น *สุรี<u>มาคุย</u>กับ*ฉัน (Kingkarn Thepkanjana, 1986)

ในกรณีของคำว่า "ยัง" พบว่าการปรากฏของคำว่า "ยัง" ที่เป็นกริยาตัวแรกในกริยาที่เรียงกันแบบคำซ้อนเพื่อความหมาย (synonymous compound)[1] เอื้อให้เกิดคำไวยากรณ์อย่าง

---

[1]กรณีนี้ถือว่าเป็น คำกริยาเรียงต่อกันได้หลายตัว (multi-verb construction) แบบกริยาประสม (compound verb) (Kingkarn Thepkanjana, 1986: 6)

คำช่วยหน้ากริยา "ยัง" ส่วนการปรากฏของคำว่า "ยัง" ที่เป็นกริยาตัวสุดท้ายในหน่วยสร้างกริยาเรียง (serial verb construction) เอื้อให้เกิดคำไวยากรณ์อย่างคำบุพบท "ยัง"

6.2.1.2 คำบุพบทที่นำหน้านามวลีบ่งสถานที่สามารถละได้

ในภาษาไทย คำบุพบทบางแห่ง สามารถละได้ (บรรจบ พันธุเมธา, 2541: 142-144) เช่น คำบุพบทที่นำหน้านามวลีบ่งสถานที่ ดังตัวอย่าง *เขาอยู่ที่บ้าน* สามารถละคำว่า "ที่" ออกไปเป็น *เขาอยู่บ้าน* ได้ โดยที่ประโยคไม่ผิดไวยากรณ์ การละคำบุพบทออกไปได้นี้ ส่งผลให้นามวลีบ่งสถานที่ "บ้าน" สามารถอยู่ในตำแหน่งหลังคำกริยาอกรรม "อยู่" ได้ทันที โดยที่ไม่มีหน่วยใดมาคั่น

โดยทั่วไปคำกริยาสกรรมมักถูกพิจารณาว่าเป็นคำกริยาต้นกำเนิดของคำบุพบท ได้แก่ คำกริยาสกรรม "ต่อ" เช่น *คนงานต่อระบายน้ำ* เป็นคำกริยาต้นกำเนิดของคำบุพบทรูปเดียวกัน เช่น *เลขานุการเปิดเผยข้อมูลทั้งหมดต่อผู้สื่อข่าว* (จรัสดาว อินทรทัศน์, 2539) ทั้งนี้เนื่องมาจากคำกริยาสกรรมและคำบุพบทปรากฏในตำแหน่งหน้านามวลีเหมือนกัน แต่ในกรณีของคำว่า "ยัง" เมื่อศึกษาผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์แล้วพบว่า คำกริยาที่เป็นต้นกำเนิดของคำบุพบท "ยัง" ได้แก่ คำกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' ซึ่งเป็นคำกริยาอกรรม ไม่ใช่กริยาสกรรม อย่างคำกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'ครอบครอง' หรือคำกริยาการีต "ยัง" ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากการที่ในภาษาไทยมีลักษณะที่สามารถละคำบุพบทได้ ดังที่กล่าวไปข้างต้นนั่นเอง

6.2.1.3 คำกริยาสามารถปรากฏในตำแหน่งหน้านามวลีซึ่งเป็นประธานได้

ในภาษาไทยมีคำกริยากลุ่มหนึ่งที่ปรากฏในตำแหน่งหน้านามวลีซึ่งเป็นประธานได้ ได้แก่ คำกริยาที่มีความหมายว่า 'มีอยู่ (exist)' (Prapa Sookgasem, 1992) ในกรณีของคำว่า "ยัง" พบว่ามีลักษณะเช่นนี้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเอื้อให้เกิดคำไวยากรณ์อย่างคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" เพราะถ้าหากหลังคำว่า "ยัง" ไม่ใช่นามวลีขนาดยาว แต่เป็นอนุพากย์ ก็จะส่งผลให้คำว่า "ยัง" ถูกวิเคราะห์ใหม่เป็นคำเชื่อมอนุพากย์ได้ หรือถ้าหากหลังคำว่า "ยัง" ไม่ใช่นามวลีที่ทำหน้าที่ประธาน แต่เป็นนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นแก่นความของอนุพากย์ ก็จะส่งผลให้คำว่า "ยัง" ถูกวิเคราะห์ใหม่เป็นคำเชื่อมอนุพากย์ได้เช่นกัน

6.2.2 ข้อสังเกตเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง"

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" นี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย คือ การเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" ในการเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องหรือแบบไม่เว้นช่วงเวลา และการเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" แบบต่อเนื่องในช่วงรอยต่อระหว่างสมัย ดังนี้

6.2.2.1 การเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" ในการเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องหรือแบบไม่เว้นช่วงเวลา

ในบทที่ 1 ผู้วิจัยได้กล่าวว่างานวิจัยนี้ได้เลือกเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่อง เนื่องจากเห็นว่าการเก็บข้อมูลแบบเว้นช่วงเวลาอาจจะทำให้ไม่ได้พิจารณาข้อมูลสำคัญบางส่วนซึ่งอาจเป็นข้อมูลที่ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้

ข้อดีของการเก็บข้อมูลแบบเว้นช่วงเวลา คือ ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงภาษาจากช่วงเวลาหนึ่งไปยังอีกช่วงเวลาหนึ่งได้อย่างชัดเจน และการตัดแบ่งสมัยของเอกสารข้อมูลอาจไม่เกิดปัญหามากเท่ากับการเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องกันไปทุกสมัย

ส่วนการเก็บข้อมูลแบบต่อเนื่องนั้น แม้ว่าจะมีปัญหาในเรื่องการแบ่งสมัยที่ยังไม่ลงรอยกัน แต่ในกรณีของคำว่า "ยัง" ผู้วิจัยพบว่าการเก็บข้อมูลแบบนี้มีข้อดี คือ ทำให้เห็นรอยต่อของการเปลี่ยนแปลงภาษาได้ ดังตัวอย่าง

การเปลี่ยนแปลงจากคำบุพบท "ยัง" ที่มีความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ไปเป็นคำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน "(วัน)ยังค่ำ" หรือ "(ดืน)ยังรุ่ง" มีลักษณะดังต่อไปนี้

สมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3	→	สมัยรัชกาลที่ 4 ถึง 5	→	สมัยรัชกาลที่ 6 ถึง 8 และสมัยปัจจุบัน
คำบุพบท "ยัง" บ่งการก 'จุดหมายเวลา'		คำบุพบท "ยัง" บ่งการก 'จุดหมายเวลา' สำนวน "(วัน)ยังค่ำ"/"(ดืน)ยังรุ่ง"		สำนวน "(วัน)ยังค่ำ"/"(ดืน)ยังรุ่ง"

แผนภูมิที่ 47 แสดงการเปลี่ยนแปลงจากคำบุพบท "ยัง" ที่มีความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ไปเป็นสำนวน "(วัน)ยังค่ำ" หรือ "(ดืน)ยังรุ่ง" ตั้งแต่สมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 8

จากขอบเขตข้อมูลเท่าที่ศึกษาในครั้งนี้พบว่า ในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 ปรากฏคำบุพบท "ยัง" ที่มีความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ส่วนคำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวนยังไม่ปรากฏในช่วงสมัยนี้ ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 ปรากฏคำบุพบท "ยัง" ที่มีความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ควบคู่ไปกับคำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน จากนั้นในสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 8 และสมัยปัจจุบัน ไม่ปรากฏคำบุพบท "ยัง" ที่มีความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ปรากฏแต่เพียงคำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน

ช่วงสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 ถือเป็นช่วงเวลาที่ทำให้เห็นรอยต่อของการเปลี่ยนแปลงจากคำบุพบท "ยัง" ที่มีความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ไปเป็นคำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" ไม่ได้เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบก้าวกระโดด แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป เพราะในสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 เมื่อคำว่า "ยัง" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนเกิดขึ้น คำบุพบท "ยัง" ที่มีความหมาย

บ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ก็ไม่ได้สูญหายไปทันที แต่ยังปรากฏใช้ควบคู่กับคำว่า "ยัง" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนอยู่

6.2.2.2 การเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" แบบต่อเนื่องในช่วงรอยต่อระหว่างสมัย

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในบทที่ 1 ว่า การที่ผู้วิจัยแบ่งช่วงเวลาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบันออกเป็น 5 สมัยนั้น ก็เพื่อให้เห็นพัฒนาการหรือเห็นการเปลี่ยนแปลงจากช่วงเวลาหนึ่งไปอีกช่วงเวลาหนึ่งได้ อย่างไรก็ตาม การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงที่ต่อเนื่องกันในระหว่างสมัยที่แบ่งไว้ด้วย

เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" ตั้งแต่สมัยอยุธยาจนถึงสมัยรัชกาลที่ 5 ผู้วิจัยมีข้อสังเกต ดังต่อไปนี้

จากขอบเขตข้อมูลที่ศึกษา ผู้วิจัยพบว่าในสมัยอยุธยาจนถึงสมัยรัชกาลที่ 3 คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" มีความหมาย 2 ความหมาย ได้แก่ การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุพากย์แบบการเสริม และการขัดแย้งกับสิ่งที่ควรจะเป็น ส่วนในสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" มีความหมายทางไวยากรณ์เพิ่มขึ้นอีก 1 ความหมาย ซึ่งได้แก่ การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุพากย์แบบการขัดแย้งแบบเปรียบเทียบ

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยนำข้อมูลในสมัยรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 5 มาเปรียบเทียบกันก็พบว่าข้อมูลที่เห็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนหรือแสดงการเปลี่ยนแปลงที่ต่างจากสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 เป็นข้อมูลที่อยู่ในสมัยรัชกาลที่ 5 เนื่องจากพบตัวอย่างคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุพากย์แบบการขัดแย้งแบบเปรียบเทียบซึ่งเป็นความหมายใหม่ที่เกิดขึ้นในสมัยรัชกาลนี้

ตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงของคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ที่ได้กล่าวไปข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นความต่อเนื่องของการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาการของคำว่า "ยัง" ระหว่างสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 3 และสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5

การเปลี่ยนแปลงของคำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" ในสมัยอยุธยาถึงรัชกาลที่ 5 นี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป กล่าวคือ คำเชื่อมอนุพากย์ "ยัง" น่าจะเริ่มเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ก่อนสมัยรัชกาลที่ 5 แล้ว ซึ่งได้แก่ การปรากฏในปริบทที่มีความหลากหลายขึ้นเรื่อย ๆ หรือการปรากฏร่วมกับคำเชื่อมอนุพากย์อื่น ๆ ได้หลากหลายขึ้น อย่างไรก็ตาม จุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงนี้ ไม่อาจระบุได้ว่าเป็นสมัยใด ทราบได้แต่เพียงว่าการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้อย่างชัดเจนเกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5

6.2.3 คำว่า "ยัง" ที่เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน

คำว่า "ยัง" ที่ปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของสำนวน ที่จะนำมาพิจารณาในหัวข้อนี้ จะต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

คุณสมบัติประการแรก คือ ถ้อยคำที่ปรากฏในสำนวนจะมีความหมายที่แตกต่างจากเมื่อถ้อยคำนั้นปรากฏใช้ปกติ (จิราภรณ์ ภัทราภานุภัทร, 2521: 5)

คุณสมบัติอีกประการหนึ่ง คือ สำนวนสำนวนหนึ่ง ไม่ว่าจะมีองค์ประกอบเป็นจำนวนคำเท่าใดก็ตาม องค์ประกอบเหล่านี้จะถือว่าเป็นหน่วยทางความหมายหน่วยเดียว (a single semantic unit) ซึ่งสามารถทดสอบด้วยการหาคำมาแทนที่สำนวนนั้นทั้งสำนวน ด้วยเหตุนี้ ถ้อยคำที่เป็นสำนวนจึงไม่สามารถนำคำอื่น ๆ แทรกลงไปได้ สำนวนจึงมีจำนวนคำที่ตายตัว ตลอดจนการเรียงลำดับคำที่ตายตัว ซึ่งเป็นหน่วยที่นักภาษาศาสตร์เรียกว่า "fossilized items" (SIL international, 2004)

อย่างไรก็ตาม สำนวนแต่ละสำนวนจะมีสิ่งหนึ่งที่แตกต่างกัน ได้แก่ ความตรึงแน่นระหว่างคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในสำนวน กล่าวคือ ถ้าสำนวนมีความตรึงแน่นมาก ก็จะไม่สามารถมองเห็นเค้าความหมายของคำเดิมแต่ละคำที่ปรากฏในสำนวนได้ หรืออาจจะมองเห็นเค้าความหมายเดิมได้ยาก สิ่งที่จะทราบได้คือ ความหมายรวมทั้งหน่วยของสำนวนนั้น ๆ เท่านั้น แต่ถ้าสำนวนมีความตรึงแน่นน้อย ก็จะสามารถมองเห็นเค้าความหมายของคำเดิมแต่ละคำที่ปรากฏในสำนวนได้

จากการศึกษาคำว่า "ยัง" ครั้งนี้ ผู้วิจัยพบตัวอย่างของคำว่า "ยัง" ที่ปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของสำนวน ดังต่อไปนี้

6.2.3.1 สำนวน "ยังชีพ"

จากข้อมูลพบว่า สำนวน "ยังชีพ" ปรากฏในสมัยปัจจุบันเท่านั้น สำนวนนี้มี 2 ความหมาย ได้แก่ ความหมายว่า 'ประทังชีพ' และ 'เลี้ยงชีพ' ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ตามลำดับ

(1) *รายงานจากแหล่งข่าวแจ้งว่า ทหารพม่าได้ระดมทหารว้าแดงจำนวน 200 คน และหน่วยกล้าตายกองพันที่ 77 จากย่างกุ้ง ซึ่งเป็นหน่วยรบชั้นเยี่ยม ผ่านการฝึกหนักมีความอดทน แม้ไม่มีอาหารก็จะกินเนื้อมนุษย์ด้วยกัน<u>ยังชีพ</u> มาตั้งฐานประจันหน้ากับทหารไทยที่ชายแดนตั้งแต่เช้าวันที่ 13 ก.พ.*

(หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ)
(Thai Concordance Online)

(2) *น้ำมันเป็นอาวุธที่ทรงอานุภาพอย่างยิ่งของกลุ่มประเทศในตะวันออกกลาง ประเทศที่ตั้งอยู่ในผืนดินแห้งแล้ง ไม่มีผลผลิตทางการเกษตรหรือเหมืองแร่ คนอาหรับยุคก่อนจึง<u>ยังชีพ</u>ด้วยการเลี้ยงสัตว์ ต่อมามีการขุดค้นพบแหล่งน้ำมัน*

จำนวนมหาศาล ที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ผืนทราย และน้ำมันดิบก็กลายเป็นอาวุธเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาหรับ

(หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ)

(Thai Concordance Online)

เมื่อเปรียบเทียบทั้ง 2 ความหมายพบว่า ความหมายว่า 'ประทังชีพ' จะมีความตรึงแน่นภายในสำนวนน้อยกว่าความหมายว่า 'เลี้ยงชีพ' เนื่องจากความหมายว่า 'ประทังชีพ' ยังแสดงให้เห็นเค้าความหมายเดิมของคำว่า "ยัง" ได้มากกว่า ซึ่งได้แก่ ความหมายว่า 'ทำให้(ชีวิต)มีอยู่' (ความหมายว่า 'มีอยู่' และความหมายบ่งการีต)

6.2.3.2 สำนวน "ยังผล"

จากข้อมูลพบว่า สำนวน "ยังผล" ปรากฏในสมัยปัจจุบันเท่านั้น และพบว่ามี 2 ความหมาย คือ ความหมายว่า 'ส่งผล' ดังตัวอย่าง

(3) *ณ จุดสิ้นสุดของสงครามดังกล่าว, สหรัฐฯยังคงต้องการที่จะสร้างหลักฐานที่ไม่อาจปฏิเสธได้เกี่ยวกับอาวุธทำลายล้างของอิรัค เพื่อหาข้อพิสูจน์และข้อยืนยันถึงการทำสงครามครั้งนี้ ซึ่งจะได้ไม่ถูกประณามโดยสภาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ พลังอำนาจอันท่วมท้นเป็นสิ่งที่ไม่ยังผลใด ๆ เมื่อนำไปประยุกต์ใช้กับการต่อต้านของประชาชน เพราะมันจะไปเพิ่มการความตั้งใจในการต่อต้านของผู้คนมากขึ้นอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้*

(บทความวิชาการ)

(Thai Concordance Online)

(4) *ในวันนี้ เฮลิคอปเตอร์ของกองทัพอิสราเอลได้บุกโจมตีหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่กลุ่มผู้ก่อการร้ายควบคุมอยู่ทางภาคใต้ของเลบานอน ยังผลให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 5 คน*

(ข่าว)

(Thai Concordance Online)

เมื่อเปรียบเทียบสำนวน "ยังผล" ในตัวอย่างที่ (3) และ (4) พบว่าตัวอย่างที่ (3) จะมีความตรึงแน่นภายในสำนวนน้อยกว่าตัวอย่างที่ (4) เนื่องจากในตัวอย่างที่ (3) ยังแสดงให้เห็นเค้าความหมายเดิมของคำว่า "ยัง" ได้มากกว่า ได้แก่ ความหมายว่า 'ทำให้เกิด' ซึ่งแสดงความหมายทางไวยากรณ์บ่งการีต

6.2.3.3 สำนวน "(วัน)ยังค่ำ" หรือ "(คืน)ยังรุ่ง"[1]

สำนวน "(วัน)ยังค่ำ" หรือ "(คืน)ยังรุ่ง" ปรากฏให้เห็นมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 และปรากฏเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน แต่ในปัจจุบัน สำนวน "(คืน)ยังรุ่ง" มีที่ใช้น้อยมาก

สำนวน "(วัน)ยังค่ำ" มี 2 ความหมาย ได้แก่ 'ทั้งวัน' หรือ 'อย่างแน่นอน' สำนวน "(คืน)ยังรุ่ง" มี 1 ความหมาย ได้แก่ 'ทั้งคืน' ส่วนสำนวน "วันยังค่ำคืนยังรุ่ง" มี 1 ความหมาย ได้แก่ ติดต่อกันตลอดวันตลอดคืน (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2515: 288-289; กาญจนา นาคสกุล, 2544: 546-547) ในที่นี้จะยกตัวอย่างเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 ดังนี้

<u>สำนวน "วันยังค่ำ" ที่หมายถึง 'ทั้งวัน'</u>

(5) *อนุสนธิรายงานเวลาวันนี้ ออกเรือเวลาเช้า ๒ โมงเศษ ฝนตกพรำเสมอตลอด* ***วัน<u>ยัง</u>ค่ำ*** *น้ำที่ได้ลดลงครั้งหนึ่งกลับขึ้น*

(พระราชหัตถเลขา พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว คราวเสด็จมณฑลฝ่ายเหนือ)

(พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2547 : 76)

<u>สำนวน "คืนยังรุ่ง" ที่หมายถึง 'ทั้งคืน'</u>

(6) *มีบายศรีสมโภช พระราชครูประจำที่สี่มุม ทำพิธีบูชากุณฑ์ตลอด* ***คืน<u>ยัง</u>รุ่ง***

(พระราชพิธีสิบสองเดือน)

(พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2542: 53)

<u>สำนวน "วันยังค่ำ" ที่หมายถึง 'อย่างแน่นอน'</u>

(7) *ท่านทั้งปวงย่อมทราบอยู่ด้วยกันว่า การใช้ทาษเปลืองเงินน้อยกว่าใช้ลูกจ้าง เพราะช่วยมาแล้วก็ใช้เปล่า ๆ เปนแต่ให้กินให้อยู่ให้นุ่งห่มตามสมควร ทาษไม่อยากอยู่เมื่อไร ก็ต้องหาต้นเงินเดิมมาส่งจนครบ ฝ่ายลูกจ้างนั้นต้องให้กินให้อยู่ แลต้องให้เงินเดือนด้วย จะไปเมื่อไรผู้จ้างก็ไม่ได้เงินกลับ ถ้าว่าแต่เท่านี้หรือว่าตามความเห็นของชาวเราเปนอันมากแล้ว ก็เปนสู้ใช้ทาสไม่ได้* ***วัน<u>ยัง</u>ค่ำ***

(วชิรญาณวิเศษ เล่ม 6 แผ่นที่ 4, 2434)

เมื่อเปรียบเทียบสำนวน "วันยังค่ำ" หรือ "คืนยังรุ่ง" ในตัวอย่างที่ (5) ถึง (7) พบว่าตัวอย่างที่ (5) และ (6) จะมีความตรึงแน่นภายในสำนวนน้อยกว่าตัวอย่างที่ (7) เนื่องจากในตัวอย่างที่ (5) และ (6) ยังแสดงให้เห็นเค้าความหมายเดิมของคำว่า "ยัง" ได้มากกว่า ได้แก่ ความหมายบ่งการก 'จุดหมายที่เป็นเวลา' ซึ่งเป็นความหมายของคำบุพบท

---

[1] ในงานวิจัยนี้ ไม่ถือว่าคำว่า "ยัง" ที่มีความหมายเทียบได้กับคำบุพบท "จน" หรือ "ถึง" เช่น "<u>ยัง</u>ค่ำ" หรือ "<u>ยัง</u>รุ่ง" เป็นสำนวน แต่ถือว่าเป็นคำบุพบทที่ตามด้วยนามวลีแสดงความหมาย 'เวลา'

6.2.3.4 สำนวน "(ค่อย)ยังชั่ว"

สำนวน "(ค่อย)ยังชั่ว" ปรากฏให้เห็นมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 และปรากฏเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีความหมายว่า '(ค่อย)ดีขึ้น' หรือ '(ค่อย)คลายลง' ในที่นี้จะยกตัวอย่างเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 5 ดังนี้

(8) *ความขัดข้องในชั้นเมื่อมาถึงสภานายกมักอยู่ในคำว่า " หนังสือพิมพ์อิกสองวันจะออก เรื่องยังขาดอยู่ ๔ หน้า ๕ หน้า เร่งรัดก็ไม่ได้ จะโปรดอย่างไร ? " ดังนี้ ถ้าสภานายกมีเวลา นึกอะไรต่ออะไรได้ก็ต้องรีบเขียนพล่ามไปให้เดี๋ยวนั้น ไม่เช่นนั้นก็ต้องขวนขวายไหว้วานให้คนอื่นแต่ง หรือหาเรื่องอะไรส่งไปให้ทัน ถ้ามีเวลามากถึงข้ามคราวหนังสือพิมพ์ได้ ค่อย<u>ยัง</u>ชั่ว ถ้าหาไม่ เปนเต็มร้อนใจ*

(วชิรญาณวิเศษ เล่ม 6 แผ่นที่ 4, 2434)

สำนวน "(ค่อย)ยังชั่ว" เป็นสำนวนที่มีความตรึงแน่นมาก เนื่องจากไม่ปรากฏเค้าความหมายของคำเดิมให้เห็น แต่หากพิจารณาจากโครงสร้างภายในสำนวน น่าจะสันนิษฐานได้ว่าคำเดิม ได้แก่ คำช่วยหน้ากริยา "ยัง"

6.2.4 การศึกษาคำว่า "ยัง" แสดงให้เห็นว่าการศึกษาภาษาในอดีตสามารถนำมาอธิบายภาษาในปัจจุบันได้

Romaine (1980 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2549: 121) ได้กล่าวว่า "การศึกษาภาษาในอดีตอธิบายปรากฏการณ์ของภาษาในปัจจุบันได้"

การศึกษาคำว่า "ยัง" ของผู้วิจัยในครั้งนี้ พบว่ามีลักษณะดังที่ Romaine (1980) ได้กล่าวไว้ กล่าวคือ ในปัจจุบันคำว่า "ยัง" ในหมวดคำต่างๆ ได้แก่ คำกริยาการีต คำช่วยหน้ากริยา คำบุพบท และคำเชื่อมอนุพากย์ มีความหมายที่แตกต่างกัน จนดูเหมือนว่าจะหาจุดเชื่อมโยงหรือหาความสัมพันธ์ระหว่างความหมายได้ยาก และปัญหาที่เกิดขึ้น ก็คือ คำว่า "ยัง" เหล่านี้จะเป็น "คำหลายหน้าที่" หรือเป็นเพียง "คำพ้องรูปพ้องเสียง"

แต่เมื่อผู้วิจัยศึกษาจากภาษาในอดีต ทำให้ได้คำตอบว่าคำว่า "ยัง" ในหมวดคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในปัจจุบันนั้น เป็น "คำหลายหน้าที่" เนื่องจากคำเหล่านี้มีพัฒนาการมาจากคำกริยาต้นกำเนิดที่มีความหมายสัมพันธ์กันในแง่ 'สภาพที่มีอยู่' คำกริยาเหล่านี้ ได้แก่ คำกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'มีอยู่' และคำกริยา "ยัง" ที่หมายถึง 'อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง' แต่คำกริยาต้นกำเนิดทั้ง 2 ความหมายนี้ ไม่ปรากฏใช้ในภาษาสมัยปัจจุบันแล้ว ดังนั้นจึงส่งผลให้คำว่า "ยัง" ที่ยังปรากฏใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ดูเหมือนว่าเป็นเพียงคำพ้องรูปพ้องเสียง

6.2.5 แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของคำว่า "ยัง" ในอนาคต

ในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าคำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' จะไม่ปรากฏใช้แล้ว แต่ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ามีรูปแบบการปรากฏแบบหนึ่งของคำว่า "ยัง" ที่มีโอกาสทำให้คำกริยา "ยัง" ที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' ปรากฏใช้อีกครั้งในอนาคตได้ ดังนี้

(9) ? *ผู้บริหารโรบินสันระบุว่าคนไทยที่มีความรู้ความสามารถที่จะเข้าไปบริหารการบินไทย<u>ยัง</u>**อีก**มาก*

(หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ)

(Thai Concordance Online)

(10) ? *แรกนั้นตั้งใจให้เป็นถิ่นเหย้าของเหล่าผองเพื่อนนักเขียน ศิลปิน จึงชักชวนใครต่อใครให้ไปจับจองกันฝั่งตรงข้าม วสันต์ สิทธิเขตต์ เขาก็ไปสร้างสตูดิโอเขียนรูป พี่สุชาติอยู่ใกล้ ๆ ฝั่งเดียวกับเราไม่ไกลนัก ก็มีไร่เกี่ยวก้อย ของศักดิ์สิริ มีสมสืบ ของพี่เนาว์ (เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์) และ<u>ยัง</u>**อีก**มากที่จะมาถ้าเราไม่ล่าถอยไปก่อน เสียความรู้สึกนะ แต่ทำไงได้ มาคิดๆ ดู ในเมื่อมันรบกวนจิตใจนัก ผมก็จะขายมันไปเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว ไม่รู้จะเก็บมันไว้ทำไมให้เจ็บปวด*

(บทความทั่วไป)

(Thai Concordance Online)

(11) ? *ถ้าพิสูจน์ได้แล้วมีการฟ้องศาล การเลือกตั้งเป็นโมฆะต้องเลือกตั้งใหม่ ที่สำคัญใครจะเป็นคนฟ้อง ใครเป็นคนคอยนับบัตรโฆษณา กกต.หรือองค์กรกลางใดใด หรือสื่อมวลชน นี่<u>ยัง</u>**อีก**หลายสิบวันจะถึงวันเลือกตั้ง*

(หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ)

(Thai Concordance Online)

(12) ? *"...ส่วนที่กรมอุตุฯรายงานว่าจะมีพายุดีเปรสชั่นเข้ามาในระยะใกล้ ๆ นี้ กรมชลฯก็เฝ้าระวังอยู่แล้ว แต่<u>ยัง</u>**อีก**หลายวันจึงยังไม่น่าวิตก" นายกิจจากล่าว*

(หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ)

(Thai Concordance Online)

(13) ? *การเทงบประมาณลงไปที่จังหวัด เอางบประมาณของทุกกระทรวงเทลงไป แล้วไปวางยุทธศาสตร์กำหนดให้จังหวัดนั้นถูกพัฒนาขึ้นมาตามยุทธศาสตร์ แล้วก็การบริการประชาชนจะไปอยู่ในพื้นที่ที่ใกล้ชิดประชาชน ในการบริการประชาชนอย่างเต็มที่ นั่นคือสิ่งที่อยากเห็นบรรทัดสุดท้าย แต่ขั้นตอนก่อนจะไปถึงตรงนั้น<u>ยัง</u>**อีก**หลายขั้นตอน*

(สุนทรพจน์นายกฯทักษิณ)

(Thai Concordance Online)

จากตัวอย่างที่ (9) ถึง (13) เป็นตัวอย่างจากคลังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ผู้บอกภาษาจำนวนหนึ่งตัดสินว่าผิดไวยากรณ์ คำว่า "ยัง" ในตัวอย่างเหล่านี้ ผู้วิจัยพิจารณาให้เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงการณ์ลักษณะ 'คงอยู่' ให้แก่กริยา "เหลือ" หรือ "มี" ซึ่งในที่นี้ถูกละไป

การที่ผู้วิจัยไม่พิจารณาให้คำว่า "ยัง" ที่ปรากฏในตัวอย่างที่ (9) ถึง (13) เป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' (ความหมายย่อย 'เหลือ' หรือ 'มี') แต่พิจารณาให้เป็นคำช่วยหน้ากริยาแทนนั้น เนื่องด้วยในภาษาไทยกรุงเทพฯปัจจุบัน ไม่พบตัวอย่างของคำกริยา "ยัง" ที่ปรากฏเป็นกริยาเดี่ยวและมีความหมายว่า 'มีอยู่' เช่น **เขายังเงินอีก 3 บาท* (ในปริบทที่แม่ให้เงินเขา 10 บาท และเขาซื้อขนมไปแล้ว 7 บาท) แต่จะพบตัวอย่างคำว่า "ยัง" ที่ปรากฏหน้ากริยา "เหลือ" หรือ "มี" แทน เช่น *เขายังเหลือ/มีเงินอีก 3 บาท*

ผู้วิจัยเห็นว่า หากการละคำกริยา "เหลือ" หรือ "มี" ดังที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเกิดขึ้นบ่อยครั้ง จนทำให้คำว่า "ยัง" และ "อีก" ปรากฏติดกันนี้จนเป็นโครงสร้างปกติ ในที่นี้คือเจ้าของภาษาใช้ "ยังอีก" โดยที่ไม่รู้สึกว่ามีการละคำกริยา "เหลือ" หรือ "มี" ไป ก็อาจทำให้คำว่า "ยัง" ถูกวิเคราะห์ใหม่ให้กลายเป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า 'มีอยู่' ได้อีกครั้งในอนาคต อย่างไรก็ตาม โอกาสที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่าอาจเกิดขึ้นได้ไม่ง่ายนัก เนื่องจากตัวอย่างที่ปรากฏใช้ในปัจจุบัน ก็ยังเป็นตัวอย่างที่ผู้บอกภาษาจำนวนหนึ่งตัดสินว่าผิดไวยากรณ์

6.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจที่สามารถนำไปศึกษาค้นคว้าต่อไปได้ดังต่อไปนี้

6.3.1 การศึกษาคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" ซึ่งแสดงความหมายการณ์ลักษณะ

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาหน้าที่ทางไวยากรณ์และความหมายคำว่า "ยัง" ในทุกหมวดคำตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน ตลอดจนศึกษากระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า "ยัง" ดังนั้นจึงทำให้ไม่ได้กล่าวรายละเอียดของคำบางหมวดมากนัก เช่น คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของคำช่วยหน้ากริยา "ยัง"

ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" ปรากฏร่วมกับคำแสดงกาลที่ต่างกัน จะแสดงความหมายที่แตกต่างกัน ดังตัวอย่าง

(ก) ***ตอนนี้****น้องยัง*กินข้าวอยู่ อย่าเพิ่งมาชวนน้องไปเล่น

(ข) ผู้พูดคนที่ 1: *เขาตายแล้วนะ*
ผู้พูดคนที่ 2: *หา! อะไรกัน* ***เมื่อวาน****ยัง*กินข้าวด้วยกันอยู่เลย

(ค) *เมื่อปีที่แล้วฉัน<u>ยัง</u>มีเงินอยู่ 10 ล้าน แต่ตอนนี้ใช้ไปหมดละ*

(ง) ***กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว <u>ยัง</u>มีชายแก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในป่าลึก...***

ผู้สนใจสามารถศึกษาเพิ่มเติมว่า คำว่า "ยัง" ในตัวอย่างเหล่านี้มีความหมายที่แตกต่างกันจริงหรือไม่ อย่างไร และหากแตกต่างกันจริง ปัจจัยใดที่ทำให้เกิดความแตกต่าง

6.3.2 ศึกษาพัฒนาการของคำว่า "ยัง" เปรียบเทียบกับคำอื่น ๆ

จากการศึกษาคำบุพบท "ยัง" ผู้วิจัยเห็นว่ามีคำบุพบทอีก 2 คำที่มีความน่าสนใจเช่นเดียวกัน ได้แก่ คำบุพบท "สู่" และ "ต่อ" ผู้สนใจอาจศึกษาพัฒนาการในเชิงประวัติของคำบุพบททั้ง 2 คำนี้เพิ่มเติม หรืออาจศึกษาทั้ง 3 คำ เปรียบเทียบกัน

6.3.3 ศึกษาพัฒนาการของคำว่า "ยัง" เปรียบเทียบกับภาษาอื่น

การศึกษาคำว่า "ยัง" ในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงประวัติ ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาเดียวแบบข้ามสมัย ผู้สนใจอาจศึกษาพัฒนาการของคำว่า "ยัง" เปรียบเทียบกับภาษาอื่น เช่น ภาษาจีน ภาษาเวียดนาม หรือภาษาอื่น ๆ ว่ามีความเหมือนหรือต่างกัน อย่างไร